

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa C. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Nadleśnictwu M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 października 2007 r., sygn. akt X GA (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Powód wniósł w gospodarczym postępowaniu nakazowym cztery oddzielne sprawy przeciwko temu samemu pozwanemu, przy czym w żadnej z nich wartość przedmiotu sporu nie przekraczała kwoty 75 000 zł. Sąd pierwszej instancji połączył te sprawy na podstawie art. 219 k.p.c. do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i wyrokiem łącznym z dnia 24 listopada 2006 r. uwzględnił powództwo orzekając oddzielnie o każdym połączonym roszczeniu.

Na skutek apelacji strony pozwanej Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo w całości.

Od wyroku tego powód wniósł skargę kasacyjną, którą Sąd Okręgowy odrzucił zaskarżonym postanowieniem z dnia 1 października 2007 r. wydanym na podstawie art. 398⁶ § 1 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. stwierdzając, że w żadnej z połączonych spraw

wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza progu dopuszczalności skargi kasacyjnej, a zatem jest ona niedopuszczalna, bowiem fakt połączenia kilku spraw ma znaczenie tylko techniczne, nie pozbawia żadnej z nich samodzielności i nie powoduje, że wartością przedmiotu zaskarżenia staje się łączna suma dochodzonych kwot.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód zarzucił, że skoro Sąd drugiej instancji orzekł o całości roszczenia połączonego do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, a nie o poszczególnych połączonych sprawach, to rozstrzygnął jedną sprawę, co znalazło wyraz także w orzeczeniu o kosztach procesu, a wcześniej w wysokości opłaty od apelacji, którą pobrano od sumy kwot zasądzonych w wyroku łącznym co do każdej z połączonych spraw. W ocenie skarżącego wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną powinna być liczona od kwoty, o której orzekł Sąd drugiej instancji, a więc od kwoty stanowiącej sumę kwot dochodzonych w poszczególnych sprawach. Ponadto powód zarzucił naruszenie art. 48 § 1 w związku z art. 401 pkt 1 k.p.c. wskazując, że w wydaniu zaskarżonego postanowienia brał udział, jako sędzia sprawozdawca, ten sam sędzia, który jako sędzia sprawozdawca uczestniczył też w wydaniu wyroku Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zapewne przez pomyłkę skarżący, zarzucając naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 48 § 1 k.p.c. przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia, zarzucił także naruszenie art. 401 pkt 1 k.p.c., stanowiącego jedną z podstaw wznowienia postępowania i nie mającego zastosowania w rozpoznawanej sprawie, w której nie chodzi o wznowienie postępowania. Skarżący nie wskazał także, który z przepisów zawartych w pięciu punktach paragrafu pierwszego artykułu 48 k.p.c. został naruszony przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia. Skoro jednak żaden z nich nie wyłącza od rozpoznania sprawy w zakresie oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej sędziego, który jako sędzia sprawozdawca brał udział w wydaniu wyroku Sądu drugiej instancji, zarzut naruszenia art. 48 § 1 k.p.c. należy uznać za bezzasadny.

Nie są także uzasadnione pozostałe zarzuty zażalenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolite i utrwalone jest stanowisko, że połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. kilku spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia jest zabiegiem jedynie technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Wszystkie połączone sprawy zachowują swoją odrębność i są nadal samodzielnymi sprawami, zatem o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie łączna wartość przedmiotu sporu czy zaskarżenia ustalona jako suma wartości poszczególnych połączonych spraw, lecz

wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z osobna (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1967 r. I CR 158/67, OSNC 1968/6/105, z dnia 13 grudnia 1996 r. I PKN 43/96, z dnia 31 maja 2006 r. IV CZ 41/06, z dnia 6 października 2006 r. V CSK 206/06, z dnia 15 listopada 2007 r., II CSK 418/07 i I CSK 313/07- nie publ.). Nie ma więc znaczenia czy Sąd drugiej instancji rozstrzygał w sentencji wyroku oddzielnie o roszczeniach każdej połączonej sprawy czy wydał jedno orzeczenie łączne ani w jaki sposób obliczona została opłata od apelacji.

Skoro w żadnej z połączonych spraw wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekracza kwoty 75 000 zł, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 398² § 1 k.p.c.) i prawidłowo Sąd drugiej instancji odrzucił ją na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.